Ἔτος Α'. Ἐν Βάρνῃ 25 Ἰουλίου 1898 Ἀριθ. 16

Общински Вѣстникъ Гр. Варна. Печатница Стамбулова — Варна.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ φρ. 6
Ἐξωτερικοῦ φρ. 7

Τὰ πρὸς δημοσίευσιν ἔγγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ

ΗΘΙΚΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΤΗι ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑι ΠΟΛΛΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΚΛΑΔΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ
ΥΠΟ
Δ. Χ'' ΔΑΝΙΗΛ

ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Ἡ ὅλη 8 σελ. 25 φρ.
Ἡ ἡμίσεια . . . 15 »
Ἡ γραμμὴ . . 0.25 »

Μελέται ἐπιστημονικαὶ κοινωνικαὶ καὶ διδακτικαὶ σύμφωνοι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ Περιοδικοῦ γ[ρ]αφονται.

Διεύθυνσις: *Rédaction de la Revue grecque* «Πανδαισία» — *VARNA (Bulgarie).*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ εἰδωλοποίησις τοῦ ὁμοίου.—Στρατολογία καὶ ἐκγύμνασις τοῦ τακτικοῦ Ἀμερικανικοῦ στρατοῦ.—Ἀνάλυσις τοῦ Α' καὶ Β' βιβλίου «Ἀπολωλότος Παραδείσου» τοῦ Μίλτωνος.—Ποίημα.—Πρακτικαὶ ὁδηγίαι περὶ τῶν ἀμπέλων.—Εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ πολυκλαύστου φίλου μου Κωνσταντίνου Ν. Κουλμάση.—Ἀλλόκοτοι ἱεροκήρυκες.—Ἀγγελία —Ἐσωτερικά.—Ποικίλα.—Τὰ ἐνταῦθα.—Ἀλληλογραφία.—Ἀγγελία.

Η ΕΙΔΩΛΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΟΙΟΥ

Ποῖον τὸ κρατοῦν ἐν Ἑλλάδι πολίτευμα;—Ἐάν τις ἀπευθύνῃ τοιαύτην ἐρώτησιν, θέλει λάβει εὐχερῶς ὡς ἀπάντησιν, «τὸ συνταγματικὸν σὺν τῇ ἀκράτῳ ἐλευθερίᾳ». Καὶ ἀληθῶς κατὰ τύπους καὶ ἐπιπολὴν οὕτω φαίνεται ἔχον τὸ ἐν Ἑλλάδι πολίτευμα, διότι ἔχει βασιλέα συνταγματικόν, μίαν καὶ μόνην Βουλὴν καὶ οὐδὲν πλέον. Ὁ λαὸς ἀναδείκνυσι τοὺς ἑαυτῶν ἀντιπροσώπους διὰ τῶν ἐκλογικῶν του ἀποφάνσεων, διὰ δὲ τῶν ἀντιπροσώπων ὑποστηρίζει ἢ καταρρίπτει πᾶσαν Κυβέρνησιν· πολλάκις ὅμως σχολάζοντος τοῦ Κοινοβουλίου δύναται νὰ ὑπάρχῃ καὶ κυβέρνησις βασιλική, οὐκ ἀπορρέουσα ἀπὸ τῆς ἀντιπροσωπείας τοῦ ἔθνους, ἀλλ' ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Ἄνακτος

Ἀλλὰ βαθύτερον ἐξεταζομένων τῶν ἐν Ἑλλάδι βλέπομεν ὅλως ἀντίθετα ἐξαγόμενα. Ὅτι, δῆλα δή, τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν διέπει ἄκρα μὲν ἀθυροστομία, ἣν ὀνομάσατε καὶ ὑπερβάλλουσαν ἐλευθερίαν, ἄκρα δὲ ἀριστοκρατία ἢ καὶ δεσποτισμός. Εἰς πίστωσιν τούτου μεταβῶμεν εἴς τινα τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως. Ἰδοὺ εἰμεθα ἐν ὁδῷ Σταδίου, ἔνθα διασταυροῦνται αἱ ἅμαξαι καὶ οἱ τροχιόδρομοι. Πρόσχετε τὸν νοῦν ἵνα διακρίνητε πραγματικὴν τὴν εἰδωλοποίησιν τοῦ ὁμοίου. Νά, ἔρχεται ἡ ἅμαξα. Εἶνε ἰδιωτικὴ καὶ μάλιστα πλουσίου ὁμογενοῦς.

Βλέπετε; Πλὴν τῶν ἐπιβαινουσῶν κυριῶν κρατεῖ διευθύνοντος τὴν ἅμαξαν ἡνιόχου παρακάθηται τις καὶ τις ἐν ἐκτάκτῳ περιβολῇ· τουτέστι φέρει πῖλον ὑψηλὸν τῶν εὐγενῶν τοῦ μεσαίωνος, ἐπενδύτην ποδήρη (ρεδιγκόταν), πανταλόνιον χρώματος μέλανος, χειρίδας δερματίνας, ὑποδήματα πρώτης τάξεως καὶ εἶνε ἐξυρισμένος τὸ πρόσωπον.—Γνωρίζετε τίς ἐστιν οὗτος;—Εἶνε ὑπηρέτης ὁ ἀτυχής! Εἶνε ἐκεῖνος ὅστις ἡλιοκαυθεὶς ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι καὶ ἀποξηρανθεὶς ἐκ τῆς πείνης καὶ δυστυχίας ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ὑπάγῃ εἰς τὸν ἔξω κόσμον ὅπως εὕρῃ πόρον τινὰ ζωῆς. Περιελθὼν ὁ δύσμοιρος πολλὰς χώρας ἀφίκετο καὶ εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας, ἔνθα ζητῶν ἐργασίαν εὗρεν ἐπὶ τέλους τὴν οἰκίαν τοῦ πολυταλάντου τούτου, εἰς ἣν εἰσῆλθεν ὡς ὑπηρέτης, ὑπὸ τὸν ὅρον ὁσάκις ὁ Κύριος ἢ ἡ Κυρία θέλωσι νὰ ἐποχῶνται, αὐτὸς θέλει φέρει εὐπρεπεστάτην στολὴν καὶ θέλει καθῆσθαι παρὰ τῷ ἡνιόχῳ.

Τουτέστιν, ἐνῷ ἐν τῇ πατρίδι του ἐργαζόμενος σκάπτων τὴν γῆν δὲν εἶχεν οὔτε σκούφιαν νὰ φορέσῃ, ἀλλ' ἐκαίετο ἡ κεφαλή του ὑπὸ τοῦ καυστικοῦ ἡλίου, ἢ ἐρραντίζετο ὑπὸ τῆς βροχῆς, νῦν φέρει πῖλον ὑψηλόν, τὸ σημεῖον τῆς εὐγενείας ἐν προηγουμέναις ἐποχαῖς καὶ νῦν ἐν ταῖς ἐπισήμοις κηδείαις παρ' ἡμῖν. Ὁ πῖλος ὅμως οὗτος ἔχει ἰδιάζον γνώρισμα πτερὸν ἢ θύσανον διακριτικὸν τοῦ δούλου! Ἐνῷ ἐκ τῆς ἐν τῇ πατρίδι του κοπιώδους χρήσεως τῆς ἀξίνης ἦσαν τετυλωμέναι αἱ χεῖρες, νῦν καλύπτει αὐτὰς διὰ δερματίνων χειρίδων χρώματος λευκοῦ. Ἐνῷ ἐν τῇ πατρίδι μόλις εἶχε ρακῶδές τι ἔνδυμα, δι' οὗ ἐκάλυπτε τὴν γύμνωσιν τοῦ σώματός του, νῦν φορεῖ ἐπενδύτην πο-

δήρη ἐξ ἐριούχου μέλανος ὑφάσματος, μετ' ἐπιχρύσων ἢ ἀργυρῶν κομβίων. Ἐνῷ ἐν τῇ αὐχμηρᾷ τῆς πενίας καταστάσει οὔτε ἔκειρε τὴν κεφαλήν, οὐδ' ἐξυρίζετο, εἰμὴ σπανιώτατα, νῦν οὐ μόνον κείρεται, ἀλλὰ κατ' ἀπαίτησιν τῶν κυρίων του, ξυρίζει ὅλον του τὸ πρόσωπον καὶ αὐτὸν τὸν μύστακα, διότι οἱ κύριοί του ἔχουσι τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ εἶνε μισότριχες Οὕτω δὲ καταντῶσι τὸν ἀτυχῆ ὑπηρέτην ἀκριβῶς εἴδωλον καὶ παραμεμορφωμένον ὄν. Ἀνάγκα καὶ θεοὶ πείθονται. Ὁ ἐργοδιώκτης οὗτος ὑπηρέτης, πιεζόμενος ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἀποδέχεται πάντας τοὺς ὅρους. Τὸ δὲ περίεργον εἶνε ὅτι τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν ἐνεδύθη τὴν περικαλλῆ στολὴν καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ μετὰ τῆς οἰκοδεσποίνης διέβαινεν ἀπὸ μεγάλου κατόπτρου, εἰς ὃ προσιδὼν κατεκοκκίνησε, θεασάμενος τὴν μεταμόρφωσίν του, ἐνόμιζε δὲ ὅτι ἔξω θέλουσι τὸν παρακολουθεῖ πάντες οἱ συγχώριοί του, ἐμπαίζοντες καὶ μυκτηρίζοντες αὐτόν.

Ἀληθῶς δὲ εἶνε γελοιωδέστατον τὸ ἔθιμον τοῦτο τῶν παρ' ἡμῖν πλουσίων καὶ ὅλως ἄντικρυ πρὸς τὰ ἀρχαϊκὰ καὶ ἁπλοϊκὰ ἤθη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Εἶνε δὲ καὶ κατ' εὐθεῖαν ὕβρις εἰς αὐτὴν τὴν ἀνθρωπίνην ἀξίαν καὶ περιφρόνησις τοῦ ἠθικοῦ νόμου. Ἐκ τῆς εἰδωλοποιήσεως ταύτης τοῦ ὁμοίου ἀποδεικνύεται σαφέστατα ὅτι εἰς τὰς καρδίας τῶν παρ' ἡμῖν πολυταλάντων δὲν εἰσέδυσε τὸ πνεῦμα καὶ τὸ φῶς τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἐὰν ἐγνώριζον τὴν ἠθικὴν ἀξίαν τοῦ ὑπηρέτου ὡς ἀνθρώπου, δὲν θὰ περιέβαλλον αὐτὸν τὴν ἀποκρητικὴν περιβολήν, οὐδὲ θὰ ἐξεπόμπευον τὸν ὅμοιον λογικὸν ἄνθρωπον, θὰ συνεπάθουν μᾶλλον τῇ συμφορᾷ ἐκείνου καὶ θὰ προσεπάθουν ν' ἀνακουφίσωσιν αὐτὸν πάσχοντα, χωρὶς ἀντὶ τούτου νὰ καταθεατρίζωσι τὴν θέσιν του. Τοῦτο ἀποδεικνύει ἔλλειψιν ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὸν πλησίον. Μόνος ὁ τάφος πραγματοῖ τὴν ἰσότητα πάντων τῶν ἀνθρώπων· ἐνῷ δὲ καθ' ἑκάστην γινόμεθα μάρτυρες τῶν ἐνταφιαζομένων, οὐδὲν ἧττον αἱ ματαιοδοξίαι κατακυριεύουσι τοῦ νοῦ, μᾶς κάμνουσι δὲ νὰ πράττωμεν τὰ μὴ καθήκοντα. Κατόπιν τούτων τὶς δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἐν Ἑλλάδι ὑφίσταται συνταγματικὴ ἐλευθερία εἰς δημοκρατίαν ἀποκλίνουσα καὶ οὐχὶ ὀλιγαρχία μετὰ δεσποτικῶν ἐθίμων;

Ἐξ Ἀθηνῶν Ἰούλιος 1898. Ζήσιμος Γ. Τυπάλδος
καθηγητής

ΣΤΡΑΤΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΚΓΥΜΝΑΣΙΣ

ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

Ἡ στρατολογία κατὰ τὰς «Στρατιωτικὰς Εἰδήσεις» γίνεται ἐξ αὐτοβούλως προστερχομένων ἐθελοντῶν ἐπὶ πέντε ἔτη, ἰδιωτικῶς ἢ δι' ἐπισήμου κλήσεως.

Ἐν γένει πᾶς καλῆς διαγωγῆς, ἀρτίας σωματικῆς ὑγιείας καὶ εἰδήμων τῆς Ἀγγλικῆς διαλέκτου δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν στρατὸν ἀπὸ τοῦ 16ου μέχρι τοῦ 35ου ἔτους τῆς ἡλικίας του, χωρὶς νὰ εἶναι ἀμερικανός.

Οἱ παλαιοὶ καλῆς διαγωγῆς στρατιῶται κατατάσσονται καὶ μετὰ τὸ 35ον ἔτος τῆς ἡλικίας των· οἱ δὲ μὴ φθάσαντες ἔτι τὴν ὡρίμον ἡλικίαν (21ον ἔτος) μόνον τῇ συγκαταθέσει τῶν γονέων ἢ κηδεμόνων. Ἀπὸ τοῦ 16ου—τοῦ 18ου προσλαμβάνονται μόνον ὡς μουσικοὶ ἢ δι' εἰδικῆς ἀποφάσεως τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν. Οἱ ἔγγαμοι καὶ οἱ πατέρες ἀνηλίκων τέκνων ἐγγράφονται μόνον συναινοῦντος τοῦ τοπικοῦ στρατιωτιωτικοῦ ἀρχηγοῦ.

Πρότερον οἱ γνήσιοι ἀμερικανοὶ ἦσαν οἱ ὀλιγώτεροι ἐν τῷ στρατῷ· σήμερον ὅμως μετεβλήθησαν οἱ ὅροι· διότι τῷ 1897 ἦσαν 6239 στρατιῶται, γεννηθέντες εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ 2046 εἰς ἄλλα μέρη. Οἱ ξένοι οἱ πλεονάζοντες εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ εἶνε Γερμανοί, Ἄγγλοι, Ἰρλανδοί, καὶ Ἑλβετοί. Ὡς πρὸς τοὺς Ἀμερικανοὺς οἱ καλλίτεροι κατάγονται ἐκ τῶν βορείων καὶ βορειοανατολικῶν μερῶν. Ἀλλὰ τὴν καλλιτέραν καὶ μεγαλειτέραν μάζαν ἀποτελοῦσιν οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Ἑλβετοί. Ὁ Ἄγγλος εἶναι, ἐν γένει ἀκατάλληλος εἰς πάντα, φυγόστρατος ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ, ὀκνηρὸς καὶ ἀμέριμνος, ἀλλ' ἀνεπτυγμένος. Οἱ Ἰρλανδοὶ εἶναι ἢ πολὺ καλοὶ ἢ μοχθηρότατοι καὶ πτωχοί. Οἱ Μαῦροι εἶναι πιστοὶ καὶ εὐπειθεῖς, ἀλλά, κατὰ τοὺς κοινωνικοὺς θεσμούς, οὗτοι κατατάσσονται εἰς ἰδιαίτερα τάγματα.

Μετὰ τὴν πρώτην πενταετίαν δύναταί τις νὰ ἐπανεισέλθῃ τετράκις ἔτι ἀνὰ πέντε ἔτη· οἱ καταδικοι καὶ οἱ φυγόστρατοι δὲν λαμβάνονται ἐκ νέου· τὸ αὐτὸ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τοὺς ξένους, ἐφ' ὧν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσι αἱ συνθῆκαι τῶν πρώην παραδόσεων.

Ἐ κ γ ύ μ ν α σ ι ς. — Ἡ τακτικὴ ἐκγύμνασις εἶναι κατ' οὐσίαν ἡ τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ. Κατ' ἀρχὰς ἦτο κοπιωδεστάτη, διότι ὁ μικρὸς ἀμερικανικὸς στρατὸς ἦτο διεσκορπισμένος εἰς πολλὰς μικρὰς φρουράς, αἱ ὁποῖαι συνήθως δὲν ὑπερέβαινον ἕνα λόχον ἐπὶ

παμμεγέθους ἐκτάσεως $9\frac{1}{2}$ χιλιάδων κυβικῶν χιλιομέτρων. Μόνον εὐτυχῆ τινὰ τάγματα ἠδύναντο νὰ ἐκγυμνάζωνται διά τινων λόχων, οὕτως ὥστε τὰ γυμνάσια ἐν πυκνῇ φάλαγγι, ἡ τακτικὴ ἐκγύμνασις καὶ αἱ ἐκδρομαὶ ἔλειπον ἐπί τινα καιρὸν παντελῶς.

Ἐσχάτως ἐβελτιώθησαν πῶς ταῦτα· ἐν τῷ φρουρίῳ Ῥίλεϋ λ. χ. ἐγίνοντο συχνότεραι ἐκδρομαὶ διὰ διαφόρων ὅπλων καὶ ταχυπορικῶν γενικῶν γυμνασίων· ἐν τούτοις πολλὰ ἔτι πρὸς διόρθωσιν ὑπολείπονται.

Ταχέως τὰ τρία εἴδη τῶν ὅπλων ἔλαβον νέους κανονισμοὺς (drillbooks), καὶ τὰ ἐπιτελεῖα Ἐλέγχους καὶ Πρόχειρα.

Ἐκγύμνασις τῶν ἀξιωματικῶν — Ἐκτὸς τῆς ἐν Οὔεστ-Πόϊντ στρατιωτικῆς σχολῆς πρὸς θεωρητικὴν ἐκγύμνασιν τῶν ἀξιωματικῶν λειτουργοῦσι καὶ σχολαὶ πεζικοῦ καὶ ἱππικοῦ ἐν τῷ φρουρίῳ Λίβενβορτ (34 ἀξιωματικοί) καὶ πυροβολικοῦ ἐν τῷ φρουρίῳ Μόνροε (20 ἀξιωματικοὶ καί τινες ὑπαξιωματικοὶ) καὶ Σχολὴ μηχανικῶν ἐν Οὔλετς Πόϊντ.

Πανεπιστημιακὴ στρατιωτικὴ ἐκγύμνασις. — Τέλος εἰς τὰς διαφόρους ἀνωτέρας ἀμερικανικὰς σχολὰς διδάσκονται 40.000 περίπου μαθηταί, οἵτινες λαμβάνουσι στρατιωτικὴν μόρφωσιν, κατάλληλον μόνον δι' ἐθνοφρουράν. Δ.

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΟΥ Α! ΚΑΙ Β! ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΟΥ ΕΠΙΚΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

„ΑΠΟΛΩΛΟΤΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ"

ΤΟΥ ΜΙΛΤΩΝΟΣ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

(ἀπομάχου διδασκάλου καὶ συντάκτου τῆς «Ἱστορίας τῆς Βάρνης»).

(Συνέχεια)

Ἢ πρέπει νὰ δεχώμεθα ὡς ἐνδιαίτημά μας
τὸ ζοφερὸν καὶ ἄθλιον τοῦ αἴσχους ἄντρον τοῦτο,
τὴν τοῦ τυράννου φυλακήν, ὅστις ἀνάσσει οὕτω
φεῦ! διὰ τὰς ἀναβολὰς καὶ τὴν νωθρότητά μας;
ὤ! μᾶλλον διὰ τῶν φλογῶν ἂς ὁπλισθῶμεν πάντες
τοῦ ᾅδου, καὶ θ' ἀνοίξωμεν εἰσάπαξ, ἀναβάντες
τοὺς προμαχῶνας τ' οὐρανοῦ, ὁδόν, ἣν οὐδεμία
οὐδέποτε θὰ δυνηθῇ νὰ κλείσ' ἰσχὺς ἢ βία!
Κ' ἐκ τῶν βασάνων μας αὐτῶν καὶ τῶν κολάσεών μας
ποιήσωμεν ἀήττητα νῦν ὅπλα ἐναντίον
τοῦ αὐτουργοῦ τῶν συμφορῶν καὶ ταλαιπωριῶν μας,
καὶ τοῦ δημιουργοῦ αὐτῶν τῶν βασανιστηρίων.
Καὶ τότε εἰς τὸν κεραυνὸν θ' ἀκούσῃ τὸν βροντῶντα
καὶ σμαραγοῦντα καὶ λαμπρὸν καὶ παντοδύναμόν του
τὸν σμερδαλέον κεραυνὸν τοῦ ᾅδου ἀπαντῶντα.
Καὶ ἀνταποκρινόμενον 'ς τὸ πῦρ τῶν ἀστραπῶν του
θὰ ἴδῃ αἰθαλόεν πῦρ, τὴν φρίκην, τὴν δειλίαν,
τὸν τρόμον ἀφιέμενον κατὰ τῶν λειτουργῶν του.
Καὶ κυκλωμένον θὰ ἴδῃ τὸν θρόνον τὸν λαμπρόν του
ἀπὸ τὰς μαύρας φλόγας μας, τὰς πάντῃ ἀλλοκότους,
ἀπὸ τὰ μαῦρα κύματα τῆς ταρταρείου πίσσης,
τῆς ὑπ' αὐτοῦ ὡς βάσανον ἡμῖν ἐξευρεθείσης.

. . . . . .

Ἂν δ' ἰσχυρότερον ἡμῶν ἐκ νέου προκαλῶμεν,
ἓν μέσον φρικωδέστερον ἀκόμη ἡ ὀργή του
πρὸς ἐντελῆ καταστροφὴν ἡμῶν θ' ἀναζητήσῃ.

. . . . . .

Ἂς ἐξαφθῇ, ἂς ἐκραγῇ ἡ φοβερὰ ὀργή του!
ὤ! θὰ μᾶς φθείρῃ τέλεον ἐντὸς τῆς ἀπωλείας!
ἀλλ' ἄμεινον ὁ θάνατος ποινῆς ἀτελευτήτου,
ἀπαύστου ἀθλιότητος καὶ κακοδαιμονίας!

. . . . . .

Καὶ ἂν ἐνταῦθα νίκη τις ὑπάρχῃ μηδεμία,
ὑπάρχει ἐκδικήσεως τοὐλάχιστον μανία».

Ἀλλ' ἐκ τῆς ἐναντίας πτέρυγος ἐγείρεται ὁ πάγκαλος καὶ κεχαριτωμένος Βεριάλ, ἀντικρούων σφοδρῶς τὸν προαγορεύσαντα, καὶ εἰσηγεῖται θερμῶς τὴν εἰρήνην, αἱρούμενος μᾶλλον τὴν ἐνεστῶσαν αὐτῶν κατάστασιν, καίτοι ἀθλίαν, παρὰ τὴν τελείαν αὐτῶν καταστροφήν.

«Ὑπὲρ πολέμου φανεροῦ κ' ἐγὼ θὰ ἤμην ἴσως,
ἅτε μηδόλως ὑστερῶν τινος κατὰ τὸ μέτρος·
Ἀλλ' ὅ,τι ὡς πανίσχυρον διὰ νὰ μᾶς κινήσῃ
εἰς πόλεμον τὸν φανερὸν ἔχει ῥιθῇ ἀρτίως,
τοῦτο, ὦ φίλοι, ἀκριβῶς ἐμὲ θ' ἀποκωλύσῃ·
ὤ! ποίαν νίκης οἰωνὸν θὰ ἔχωμεν αἰσίως,
ἀφ' οὗ ὁ γενναιότατος ἐκ τῶν πολεμιστῶν μας,
εἰς τὴν βουλὴν του δυσπιστῶν κ' εἰς τὴν αὐτοῦ ἀνδρίαν,
στηρίζει τὰς ἐλπίδας του εἰς τὴν ἀπελπισίαν.
κ' ἐγκρίνει νὰ καταστραφῇ μεθ' ὅλου τοῦ στρατοῦ μας,
καὶ τοῦτο μόνον φαίνεται σκοπῶν, κ' ἐν πάσῃ βλάβῃ,
κ' ἐν πάσῃ ἀπωλείᾳ, πῶς ἐκδίκησιν νὰ λάβῃ;

Ἐκδίκησιν; καὶ πῶς; παντοῦ τῶν οὐρανῶν οἱ πύρ- (γοι
καθωπλισμένης φυλακῇ εἶσι πεπληρωμένοι,
ἥτις τὰς πάσας ματαιοῖ ἐφόδους καὶ ἀπείργει
ἐγρηγορυῖα φοβερῶς, ἀγρύπνως ἱσταμένη·
ὤ! συνεχῶς ἀκοίμητοι καταστρατοπεδεύουν
αἱ λεγεόνες τοῦ ἐχθροῦ εἰς τἄκρα τῆς ἀβύσσου!
εἴτε μελανοπτέρυγες, βαθέως κατοπτεύους
τὸ τῆς νυκτὸς βασίλειον ὀξυδερκέστεροί σου!
ὁπόταν δὲ ἠθέλομεν γνωσθῇ ἐπιχειροῦντες
τὴν ἄγουσαν εἰς οὐρανὸν ν' ἀνοίξωμεν βιαίως,
καὶ ἤθελον ἐξαναστῇ. ἡμῖν ἀκολουθοῦντες,
ὁ ᾅδης καὶ οἱ σύμπαντες οἱ ἐν αὐτῷ εὐθέως.

. . . . . .

ἐκεῖνος θὰ ἐκάθητο εἰς θρόνον τὸν λαμπρόν του,
ὃν οὐδεμία δύναται κηλὶς νὰ ἀμαυρώσῃ,
αἰώνιος καὶ ἄφθορος· ἡ αἰθερία φύσις
αὐτοῦ ἀεὶ ἀνέπαφος καὶ ἀξιλαβὴς ἐπ' ἴσης,

τὰς ἡμετέρας προσβολὰς θ' ἀπέκρουε ταχέως,
ταχέως θ' ἀπεκάθαιρε τοῦ οὐρανοῦ τὸν χῶρον
ἀπὸ τὸ Στύγειόν μας πῦρ, πρὸς ὥραν νικηφόρον.

ΓΕΡΟΣ ΚΑΙ ΔΕΝΔΡΟ

Δένδρο 'ψηλό, καμαρωτό, δὲ μοιάζεις σύ, μὲ 'μένα . . !
Περνοῦν τὰ χρόνια ἐπάνω σου χωρὶς πολλὰ σημάδια.
Μὰ, τὰ δικά μου τὰ μαλλιὰ θωροῦνε χιονισμένα
κι' ὅλο σιμώνουν τὰ φρικτὰ 'στὰ μάτια μου σκοτάδια.

Μὲ τέτοια λόγια πέρασεν ὁ γέρος ἀπ' τὸν τόπο,
ποῦ κάθισε νὰ δροσισθῇ στὸ δένδρο ἐκεῖ, ἀποκάτω.
Μὲ τέτοια λόγια πέρασε, χωρὶς τὸν ξυλοκόπο
νὰ 'δῇ μὲ τὸ πελέκι του παρέκει ποῦ ἐκοιμᾶτο

Ξέμακρα ντοῦπ! ἀκούγεται τὸ γέροντα ξαφνίζει
Ντοῦπ, πάλι ντοῦπ, ὁ γέροντας τὰ μάτια του γυρίζει
Χτυπᾶ ἡ καρδιά του δυνατά. Τὸ δέντρο δὲν τὸ βλέπει.
Κι' ὁ θάνατος 'στὰ μάτια του τοῦ ῥήχνει μαύρη σκέπη!

Χρῖστος Βαρλέντης

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΟΔΗΓΙΑ

ΕΙΣ ΑΠΛΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ

ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ

Πῶς νὰ φυλαχθοῦν τ' ἀμπέλια μας ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀῤῥώστια, ποῦ τὰ καταστρέφει, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν

ΠΕΡΟΝΟΣΠΟΡΟΝ

(εἶδος Μπαλσαρᾶ)

13). Πῶς κατασκευάζεται τὸ μῖγμα.

Διὰ νὰ κατασκευάσουμε ἑκατὸ (100) ὀκάδες ἔχομεν ἀνάγκη ἀπὸ τρία (3) ἀγγειὰ, 1 γιὰ τὸ νερὸ ξύλινο ἢ χωματένιο, 1 γιὰ τὴ γαλάζια πέτρα, πάλι ξύλινο ἢ χωματένιο καὶ 1 γιὰ νὰ σβυσθῇ ἡ ἀσβέστη, ὅ,τι λογῆς καὶ ἂν εἶνε. Ἀρχίζομε δὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον: 1-ον. Μετροῦμε ἑκατὸ (100) ὀκάδες νεροῦ εἰς τὸ πρῶτο ἀγγειό, κατόπιν χωρίζομε ἀπ' αὐτὸ 4—5 ὀκάδ. τῆς ὁποίαις βράζομε καλὰ, ὕστερα μ' αὐτὸ τὸ βραστὸ νερὸ λυώνομε 'ς τὸ δεύτερο ἀγγειὸ τὴ γαλαζιόπετρα· τὸ λυώσιμο μὲ αὐτὸν τὸ τρόπο γίνεται εὔκολα καὶ γρήγορα. Κατόπιν ὅσω νὰ λυώσῃ καλὰ ἡ γαλάζια πέτρα, 'ς τὸ τρίτο ἀγγειὸ σβύνομε τὴν ἀσβέστη (ὅση μᾶς χρειάζεται γιὰ 100 ὀκάδ. σύμφωνα μὲ ὅσα εἴπαμε παραπάνω ἀφοῦ πάρουμε ἀπὸ τὸ μετρημένο νερὸ τῶν 100 ὀκάδων ὅσο πρέπει. Ὅταν σβυσθῇ καλὰ ἡ ἀσβέστη, τὴν χύνουμε ἀπὸ 'λίγη-'λίγη 'ς τὸ ἀγγειὸ 'ποὺ εἶνε ἡ γαλάζια πέτρα λυωμένη καὶ ἀνακατώνουμε τὸ μῖγμα μὲ ξύλινο στυλιάρι δυνατὰ καὶ καλά. Σὰν γείνῃ καὶ αὐτὸ, τὸ χύνομε ὅλο 'ς τὸ πρῶτο ἀγγειὸ, 'ποὺ εἶνε τὸ νερὸ καὶ τὸ ξανανακατώνομε πάλι μὲ ξύλο. Τότε τὸ μῖγμα ὅλο παίρνει καθάριο οὐρανὶ χρῶμα καὶ εἶνε πειὰ ἕτοιμο νὰ τὸ ματαχειρισθοῦμε.

Σημείωσις. (Διὰ νὰ μὴ κουβαλήσετε τὸ νερὸ ἀπὸ τὴν πόλι ἢ ἀπὸ τὸ χωριὸ 'ποὺ βρίσκεται ὁ ἀμπελουργός. ὅταν εἶνε εὔκολο ναὐρῇ κοντὰ 'ς τ' ἀμπέλι του ἀπὸ ποτάμι ἢ ἀπὸ βρύσι κ. λ. μπορεῖ νὰ κουβαλήσῃ μὲ λογαριασμὸ σωστὸ ὅμως, μόνον τὴ λυωμένη γαλάζια πέτρα, ἀνακατωμένη, ὅπως εἴπαμε, μὲ τὴν ἀσβέστη, καὶ ἐκεῖ 'ς τ' ἀγγειὸ, 'ποὺ θὰ ἔχῃ, νὰ κάμῃ τὸ μῖγμα. Φρόνιμον δὲ εἶνε ὅλο τὸ ὑγρὸ τὸ μῖγμα τῶν ἑκατὸ (100) ὀκάδων) νὰ περασθῇ ἀπὸ ἕνα κομμάτι πανὶ γιὰ νὰ μὴ μείνῃ μέσα σὔτε ἡ παραμικρὴ ἀκαθαρσία, ἡ ὁποία θὰ 'μπορῇ νὰ βλάψῃ τὸ Ραντιστῆτι (δηλ. τὴ μηχανή).

14). Πότε καὶ πῶς πρέπει νὰ κάμνωμεν χρῆσιν τοῦ μίγματος (τοῦ γιατρικοῦ).

Ὅταν κατὰ τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ καλοκαῖρι ἡ βροχαῖς εἶνε σπάνιαις καὶ ἀδύναταις καὶ περισσότερο κατὰ τοὺς μῆνας Μάϊον καὶ Ἰούνιον, συσταίνεται νὰ γίνεται τὸ ῥάντισμα τῶν ἀμπέλων τρεῖς (3) φοραὶς, πρῶτα ὅταν γείνουν τὰ βλαστάρια ὡς 15—20 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου. δηλ. ἴσια μὲ 10—12 δάχτυλα μεγάλα, δεύτερη φορὰ ἀμέσως ὅταν ξανθίσουν τ' ἀμπέλια καὶ φανοῦν καλὰ τὰ ῥωγιὰ, τρίτη δὲ φορὰ 'ς τὸ μέσον τοῦ Αὐγούστου, προτοῦ ν' ἀρχίσῃ νὰ ὡριμάζῃ τὸ σταφύλι. Ἂν ὅμως 'ς αὐτὸ τὸν ἴδιο καιρὸ 'ποὺ πρέπει νὰ γείνουν χωρὶς ἄλλο τὰ τρία αὐτὰ ῥαντίσματα 'ποὺ εἴπαμε καὶ τὰ ὁποῖα κάθε καλὸς νοικοκύρης χρεωστεῖ νὰ κάμνῃ τακτικὰ κάθε χρόνο, ὅπως κάμνει καὶ τῆς ἄλλαις δουλειαὶς τῶν ἀμπελιῶν, τύχουν βροχαὶς συχνότεραις καὶ δυναταὶς, ἀνάγκη εἶνε οἱ ἀμπελουργοὶ νὰ κάμουν ἕνα ἄλλο ῥάντισμα 'ς τὸ μέσον τῆς πρώτης καὶ δεύτερης φορᾶς καὶ ἕνα ἄλλο ἀκόμα 'ς τὸ μέσον τῆς δεύτερης καὶ τῆς τρίτης. Ὅταν δὲ πάλιν ἡ βροχαὶς εἶνε πολὺ πολὺ πυκναὶς καὶ ἄφθοναις, καθὼς ἦταν πέρυσι (πρᾶγμα, 'ποὺ σπάνια γίνεται εἰς τὰ μέρη μας) τότε δὲν πρέπει νὰ λογαριάζωνται τὰ ῥαντίσματα πόσα θὰ εἶνε, ἀλλὰ χρέος ἔχουν ὅλοι νὰ προσέχουν μὲ ἐπιμέλεια ὅλα τὰ πράσινα μέρη τῶν ἀμπελιῶν, δηλ. φύλλα, βλαστάρια, σταφύλια κ. λ. νὰ εἶνε πάντοτε σκεπασμένα μὲ τὸ γνωστὸ πλέον μῖγμα. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο εἶνε δυνατὸν νὰ προφυλαχθοῦν ὅλα τὰ κούρβουλα (κούτσουρα) ἀπὸ τὴν ἀῤ-

ρώστια. Μ' ἄλλα λόγια ἀμέσως, ἅμα τὸ ξεπλύνῃ ἡ βροχὴ τὸ γιατρικὸ χρειάζεται νὰ ξαναγείνῃ τὸ ράντισμα γρήγορα μόλις παύσῃ ἡ βροχή. Δὲν πρέπει νὰ χάνεται καθόλου καιρός, διότι μέσα 'σὲ δύο-τρεῖς ἡμέραις κατόπιν ἀπὸ μεγάλη ὑγρασία, ἂν πλακώσῃ καμμιὰ ζέστη, ὄχι καὶ πολὺ μεγάλη, μπορεῖ νὰ ξαπλωθῇ ἡ ἀρρώστια ἀμέσως, φθάνει ναύρῃ πλυμένα ἀπὸ τὴ βροχὴ τὰ κούτσουρα.

15). Μεταχειρίσθητε τὸ γιατρικὸ πρὶν φανῇ 'ς τὴ δύναμι της ἡ ἀρρώστια.

Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ περιμένουν οἱ ἀμπελουργοὶ νὰ ἰδοῦν χερόπιαστα σημάδια τῆς φοβερῆς αὐτῆς ἀρρώστιας, (τὰ ὁποῖα εἶνε κηλίδες (λεκέδες) βαμβακιάρικαις 'ς τὰ φύλλα) καὶ τότε νὰ κάμουν χρῆσιν τοῦ γιατρικοῦ, διότι ἀκριβὰ θὰ πληρώσουν τὴν ἀμέλειά των. Ὁ Θεὸς βοηθεῖ, ὅταν κυττάζῃ ὅτι καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐργάζεται ἔγκαιρα καὶ δραστήρια «σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει» ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες πολὺ σωστά. Ὅ,τι γίνεται 'ς τὸ καιρό, 'πού πρέπει νὰ γείνῃ, ἀλήθεια ὠφελεῖ καὶ πάνει τόπο· ἀλλοιῶς ἡ ὠφέλεια εἶναι ἀμφίβολη πάντοτε.

16). Ἡ χρῆσις τοῦ γιατρικοῦ πρέπει νὰ εἶνε γενική.

Ἐπειδὴ ἡ ἀρρώστια αὐτὴ εἶνε πάρα πολὺ κολλητικὴ καὶ, ὅπως εἴπαμε καὶ προτήτερα, μεταδίδεται εὔκολα καὶ γρήγορα μὲ τὸν ἀέρα ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, εἶνε ἀνάγκη ὅλοι οἱ ἀμπελουργοὶ μαζὶ ν' ἀρχίσουν δραστήρια ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα, ἀφοῦ ἀκολουθοῦν σωστὰ ὅλαις τὴς ὁδηγίαις, 'πού ἔχουν 'ς αὐτὸ τὸ βιβλιάριο, διότι ἂν μερικοὶ μόνον ρροντίσουν καὶ προφυλάξουν τ' ἀμπέλια των καὶ οἱ ἄλλοι τ' ἀφίσουν 'ς τὴν τύχη, περιμένοντας νὰ 'δοῦν ἂν θὰ ἐπιτύχουν ἢ ὄχι οἱ πρῶτοι, ὅσοι δηλαδὴ ἔβαλαν εἰς ἐνέργειαν ὅλους τοὺς τρόπους τῆς προφυλάξεως, ἁπλούστατον καὶ φυσικώτατον εἶνε ὅτι τὰ μολυσμένα ἀμπέλια θὰ μολύνουν τὰ προφυλαγμένα καὶ τότε οἱ κόποι καὶ τὰ ἔξοδα τῶν ἐπιμελῶν καὶ τακτικῶν νοικοκυραίων μέτριον ὄφελος θὰ φέρουν.

☞ Εὐχάριστον καὶ πολὺ εὐεργετικὸν θὰ εἶνε ἂν, ἡ Σεβαστὴ Κυβέρνησις λαμβάνουσα ὑπ' ὄψει τὴν ἀλέγητη ζημία, ἡ ὁποία ἐξάπαντως θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν καταστροφὴ τῶν ἀμπελιῶν, ὄχι μόνον γιὰ τὴ φτωχολογιὰ, ἀλλὰ καὶ γι' αὐτοὺς ἀκόμα, 'πού ἔχουν κεφάλαια (καπιτάλια) καὶ ἐργάζονται μὲ κρασιὰ, ρακιὰ, μὲ κονιὰκ κ. λ. 'λάβῃ τὰ κατάλληλα μέτρα καὶ ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀναγκάσῃ, ἐξ ἄλλου δὲ εὐκολύνῃ, ὅπως νομίζει καλλίτερον, ὅλας τὰς τάξεις τῶν ἀμπελουργῶν νὰ ἐφαρμόσουν μὲ προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια ὅλα τ' ἀναγκαῖα προφυλακτικὰ μέτρα ἐγκαίρως, διότι ἡ καταστροφὴ δὲν περιμένει. ☜

(Ἕπεται τὸ τέλος).

ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΕΚΡΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Ν. ΚΟΥΔΑΣΗ

«Vanité des vanités et tout n' est que vanité»

Σκληρὰ εἰς ἐμὲ ὑπῆρξεν ἡ ἀγγελία τοῦ προώρου καὶ ὅλως αἰφνιδίου θανάτου σου· ὑπὸ τὸ βάρος τῆς δεινῆς μου συμφορᾶς διπλοῦς ὁ πόνος φαίνεται, ἡ λύπη εἶν' ἀπαρηγόρητος, τὸ θάρρος ἐκλείπει — Γράφων μετ' ἄλγους ψυχῆς τὰς γραμμὰς ταύτας ἔχω πρὸ τῶν δακρυρροούντων ὀφθαλμῶν μου τὴν γαληναίαν μορφήν σου, τὸ σπινθηροβόλον ὄμμα σου, τὰς ἐναρμονίους κινήσεις τῶν χειρῶν σου. Πόσον καλὸς εἰς ἐμὲ ἐφάνης οὐδέποτε θὰ τὸ λησμονήσω, ἐν ὅσῳ θέλω ὑπάρχῃ ἐν τῇ ἐπιπολαίῳ ταύτῃ ζωῇ· ἀναμιμνησκόμενος δὲ τῶν ἀγνῶν πρός με αἰσθημάτων σου, τῶν εἰλικρινῶν φιλικῶν σου συμβουλῶν, θὰ χύνω δάκρυα θερμὰ ἐπὶ τῇ σκληρᾷ ἀπωλείᾳ σου — Ἐτελεύτησας προώρως ἀρήσας μέγα τὸ κενὸν ἐν τῇ γενέτειρᾳ γῇ. Ἀνεπτύχθης ἠθικῶς μοχθήσας μόνος ἄνευ οὐδενὸς προστάτου· ἀνεδείχθης διὰ τῆς ἱκανότητός σου, τὰ πάντα νικήσας διὰ τῆς ἐπιμελείας.

Ὁ βίος σου, θυελλώδης, δύσβατος ἐν τῇ ἀρχῇ, διὰ τῆς ἀόκνου ἐργασίας σου, τῆς σπανίας δραστηριότητος, καὶ τῶν ἀδαμαντίνων προτερημάτων σου, ἐν τέλει κατέστη ὁμαλὸς καὶ ἤρεμος, μετὰ τρομερὰν δοκιμασίαν, ὑψώσας σε ἐν διαπρεπούσῃ κοινωνικῇ θέσει. Ὁ κόσμος τοῦ φωτὸς, διαβλέπων ἐν σοὶ νέον φωτοβόλον ἀστέρα, δραστήριον καὶ ἀκάματον σκαπανέα, λάτριν τῶν Μουσῶν, ὄκιμον τοῦ καλάμου χειριστὴν, σὲ ἐξετίμησε, ἀνυψώσας σε εἰς ἐμπρέπουσαν κοινωφελῆ θέσιν.

Καὶ τὶς δὲν θέλει ἐνθυμεῖται τὸν φιλόπατριν πολίτην, τὸν βαθὺν παρατηρητὴν καὶ κριτικὸν ἀείμνηστον φίλτατον τοῖς πᾶσι Κωνσταντῖνον.

Ὑπῆρξας πάντοτε ἔνθερμος ὑποστηρικτὴς τοῦ καλοῦ καὶ κοινωφελοῦς, ὑποστηρίξας εἰς πολλὰς κρισίμους στιγμὰς τὸ δίκαιον τῆς Μητρὸς Πατρίδος. Τὸ μάταιον ἦτο ἄγνωστον εἰς σὲ, οὐδέποτε σὲ ἐνθυμοῦμαι ἐπιδιώκοντα τὰς ἐφημέρους τοῦ βίου ἀπολαύσεις τὰς ματαιότητας καὶ στρεβλότητας τῆς ἐπιγείου ζωῆς.

Βαρέως φέρων τὴν σκληρὰν ἀπώλειάν σου, χύνω δάκρυα θερμὰ ἐπὶ τῆς σοροῦ σου, ἀσπαζόμενός σε νο-

ερῶς διὰ τῆς γλυκείας τοῦ οὐρανοῦ αὔρας.

Εἴη ἡ καλύψασά σε γῆ ἐλαφρὰ
καὶ ἡ μνήμη σου αἰωνία.

Εἷς φίλος σου

ΑΛΛΟΚΟΤΟΙ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΕΣ

Οἱ ἀπ' ἄμβωνος ὑπερασπίζοντες τὸ ἀναμάρτητον τοῦ Πάπα ἱεροκήρυκες μεθ' ὅλας καὶ ἂν λέγωσιν ἀνοησίας, εἶνε κοσμιώτεροι τῶν συναδέλφων των, τῶν ἀκμασάντων ἐπὶ τῶν μέσων αἰώνων. 'Αδυνατεῖ νὰ πιστεύσῃ σχεδὸν κανεὶς σήμερον ὅτι ἐξεφωνήθησάν ποτε οἱ σωζόμενοι λόγοι των. Εἶνε δύσκολον νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι ὁ ἐν Σεβίλλῃ τῆς 'Ισπανίας κανονικὸς καὶ αὐλικὸς ἱεροκῆρυξ Μάρκων, ἀνοπτύσσων τὸ Εὐαγγέλιον ἐνώπιον Καρόλου τοῦ Ε', τοσοῦτον ἠγωνία κραυγάζων καὶ καταρώμενος τοὺς αἱρετικούς, ὥστε τρὶς καὶ τετράκις ἐκένου ποτήριον καμπανίτου, ὅπως δροσίσῃ τὸν λάρυγγά του.

Τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων ὁ ἐν Διζὼν μοναχὸς ἐκήρυξε τὰκόλουθα: 'Ο ἀλέκτωρ ἐφώνησε Christus natus est (Χριστὸς γεννᾶται) καὶ ἐμιμήθη ἐπιτυχῶς τὸν ἀλέκτορα. 'Ο βοῦς ἠρώτησε ubi, ubi; (ποῦ, ποῦ;) καὶ τὸ πρόβατον ἀπεκρίθη: ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας. Τελευταῖον δ' ὄνος παρεκίνει ὅλους, ὅπως παρευθῶσι καὶ προσκυνήσωσι τὸ βρέφος, ὀγκώμενος iamus, iamus (ἄς πᾶμε, ἄγωμεν).

'Ο πάτερ 'Ονώριος, περιφανὴς καπουκῖνος τοῦ 17-ου αἰῶνος, ἐξήγαγε κρανίον ἐκ τοῦ ράσου του καὶ τῷ ἀπέτεινε τὰς ἑξῆς ἐρωτήσεις: 'Ομίλησον! μήπως εἶσαι κρανίον δικαστοῦ; καὶ τῷ ἐπέθηκε τὸν τότε συνήθη δικαστικὸν σκοῦφον. Μήπως ἐπώλησας τὴν δικαιοσύνην ἀντὶ χρυσίου ἢ ἀργυρίου; ἄτιμε! κακοῦργε! Ποτάκις δὲν ἀπεκοιμήθης ἐν τῇ συνεδριάσει ἀντὶ νὰ ἔχῃς ἀνοικτὸν καὶ ἀμερόληπτον τὸ σῦς εἰς τὴν ἀπολογίαν τῶν κρινομένων; Ἢ μήπως ὑπῆρξας κεφαλὴ ὡραίας γυναικός; 'Αλλὰ καὶ ἐὰν ἔχασες τὸ κάλλος σου δὲν εἶσαι τώρα παρὰ ἦσο καὶ τότε, κενή! κενή! καὶ πάλιν κενή! Ποῦ τὰ ῥοδοβαφῆ χείλη; ποῦ τὸ μάγον μειδίαμα; ποῦ οἱ ἀστράπτοντες ὀφθαλμοί, οἱ πολλοὺς ξετρελλάνοντες; Μόνον οἱ λευκοὶ ὀδόντες σοὶ ἀπελείφθησαν διὰ νὰ τρώγῃς χῶμα, κατῃραμένον κρανίον!.

Γελοιωδέστερος ὅμως κατέστη ὁ πάτερ Βρυδὲν τῷ 1712. Διέταξε τὸν ὑπηρέτην τῆς ἐκκλησίας νὰ περιβάλῃ διὰ σχοινίου τὸν λαιμόν του, καὶ νὰ τὸν ἑλκύσῃ ἐκ τοῦ μέσου τοῦ εὐλαβοῦς πληρώματος ἐπὶ τοῦ ἄμβωνος. Ἀναβὰς δὲ ἐκρύβη καὶ ἐμιμήθη τὰς οἰμωγὰς καὶ τοὺς λυγμοὺς ἁμαρτωλοῦ καιομένου ἐν τῷ πυρὶ τῆς κολάσεως. Παρουσιασθεὶς δὲ εἶπε: Ταχέως θ' ἀκούσητε τὴν σάλπιγγα τῆς δευτέρας παρουσίας ἴσως αὔριον· ἴσως σήμερον· ἴσως ταύτην τὴν στιγμήν. Καὶ ἀμέσως ὄπισθεν τοῦ πάραπετάσματος ἤρχισαν δώδεκα ἄνθρωποι σαλπίζοντες θορυβωδῶς.

'Ο πολὺς Σουὶρτ εἶπέ ποτε· συναμαρτωλοὶ ἀδελφοί! τετραπλῆ εἶνε ἡ ὑπερηφάνια. Ὑπερηφάνια τοῦ γένους, τοῦ πλούτου, τῆς καλλονῆς καὶ τῆς σοφίας. Θὰ ὁμιλήσω μόνον περὶ τῶν τριῶν πρώτων, διότι περὶ τῆς τετάρτης ἔχω πεποίθησιν ὅτι, κανεὶς ἐξ ὑμῶν δὲν τολμᾷ νὰ περιπέσῃ εἰς τὸ ἐπὶ σοφίᾳ ἁμάρτημα.

'Ο πάτερ Σεραφεὶμ κηρύσσων ἐνώπιον τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' ἔλεγε: Μεγαλιώτατε: Γνωρίζω ὅτι κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθιμον ὤφειλον νὰ εἴπω κολακείαν τινὰ πρὸς τὴν 'Υμετέραν Μεγαλειότητα. Ἀλλὰ συγχωρήσατέ μου, τὴν ἔλλειψιν· ὅλην τὴν 'Ιερὰν Γραφὴν ἀνεδίφησα, χωρὶς νὰ εὕρω οὐδεμίαν ἀβρόφρονα φράσιν ὑπὲρ 'Υμῶν. Θὰ σᾶς προσφωνήσω λοιπὸν ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους ἁμαρτωλούς.

Περὶ τῶν ἱεροκηρύκων τοῦ 16-οῦ αἰῶνος ὡς ἑξῆς ἀποφαίνεται ὁ Ἔρασμος. Λέγουσι πολλὰ καὶ ποικίλα μηδεμίαν ὅμως ἔχοντα σημαφειαν μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου. 'Αρχίζουσι περὶ ἐλεημοσύνης καὶ πηδῶσιν εἰς τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου. 'Αντὶ μετριοφροσύνης φλυαροῦσι περὶ τῶν δώδεκα συμβόλων τοῦ ζωδιακοῦ καὶ ἀντὶ πίστεως περὶ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου.

Ἐπὶ τῆς ἐν Τριδέντῳ συνόδου ὁ ἐπίσκοπος Μουσὼν σὺν ἄλλοις εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς: Θνήσκων ὁ Σωτὴρ ἦτο 'Ηρακλῆς· ἀναστὰς, ἐράνη ἄλλος 'Απόλλων, ἐξελθὼν τοῦ τάφου ἄλλος Περσεὺς, κόπτων τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης καὶ ἀπολιθόνων διαβόλους καὶ Φαρισαίους.

Κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν τῇ Δύσει μοναχός τις ἐκήρυξε: 'Ο διάβολος ἐπενόησε νέαν γλῶσσαν, ἣν οἱ ἄνθρωποι καλοῦσιν ἑλληνικήν. Μὴ πιστεύετε εἰς αὐτὴν, ἀδελφοὶ, διότι εἶνε ἡ γλῶσσα ὅλων τῶν αἱρέσεων. Ὅταν ἴδητε ἑλληνιστὶ γεγραμμένην 'Αγίαν Γραφὴν, καύσατέ την, διότι εἶνε ἁμαρτία, ἀσέβεια, δηλητήριον! 'Ομοίως φυλάττεσθε καὶ ἀπὸ τὴν 'Εβραϊστὶ γεγραμμένην, διὰ νὰ μὴ γίνηται 'Εβραῖοι.

'Ο Ἰταλὸς Βαρλέτης ἐκήρυσσε τὸν ἑξῆς διάλογον, γενόμενον δῆθεν ἐν οὐρανῷ, περὶ τοῦ τίς ἔμελλε ν' ἀποσταλῇ εἰς τὴν γῆν, ἵνα εὐαγγελίσηται τὴν μετάστασιν τῆς Θεοτόκου: 'Ο 'Αδὰμ εἶπε πρὸς τὸν Χριστόν — Ἄφες με νὰ καταβῶ. Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Σωτήρ· θὰ σταθῇς εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ φάγῃς πάλιν μῆλα. Ἔπειτα παρακαλεῖ ὁ Ἄβελ. Οὔτε, λέγει ὁ Χριστός· ἐὰν σὲ συναντήσῃ ὁ Καΐν θὰ σὲ φονεύσῃ πάλιν. Πρὸς τὸν Νῶε λέγει: σὺ τὸ τραβᾷς καὶ μεθᾷς. Πρὸς τὸν 'Ιωάννην τὸν Βαπτιστήν, τὸ φόρεμά σου εἶνε κουρέλια. Καὶ πρὸς τὸν σταυρωθέντα λῃστήν· ἐλησμόνησες, πτωχὲ ἄνθρωπε, τὰ κατεαγότα σου σκέλη; Ἀπεστάλη δὲ ὁ Γαβριήλ.

Παρακαλεῖται καὶ πάλιν ἕκαστος κατ' ὄνομα τῶν μὴ πληρωσάντων φίλων ἡμῶν συνδρομητῶν νὰ ἀποστείλῃ ὡς γνωρίζει τὸ σμικρὸν ἀντίτιμον τῆς ἐτησίας αὐτοῦ συνδρομῆς, ὑποστηρίζων τὸ φύλλον καὶ γινόμενος οὕτω δεύτερος ἐκδότης αὐτοῦ.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Συζητουμένης ὑπὸ τῆς ἐπὶ τοῦτο ἐπιτροπῆς τῆς Βουλῆς τῆς προτάσεως τῆς ἐλαττώσεως τοῦ ποσοῦ τῶν 1,005,000 φρ. τῶν παρεχομένων τοῖς βουλγάροις ἱερεῦσιν, ὁ ἐκ τῶν μελῶν κ. Π. Μπόπτσεβσκης, καταπολεμῶν τὸ σχέδιον, προτείνει τὴν ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ 5 φρ. τοὐλάχιστον παρ' ἑκάστου ἱερέως μείωσιν τῆς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως χορηγουμένης ἀμοιβῆς, ἥτοι οἰκονομίαν 123,000 φρ. ἐν συνόλῳ.

Ἀλλὰ τότε πάντα τὰ μέλη, ὡς καὶ οἱ ἐκεῖ παρόντες ὑπουργοὶ Θεοδωρὼφ, Μαδζάρωφ καὶ Βένεφ καταπολεμοῦσι τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ εἰσηγητοῦ. Πάντες ἐν συμπαθητικωτάταις ἐκφράσεσιν ὑπενθυμίζουσι τὴν ἀναντίρρητον ἀλήθειαν ὅτι τὸ βουλγ. ἱερατεῖον πάντοτε πρωτηγωνίστει ἐν ταῖς ἐθνικαῖς ἀγῶσι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς σήμερον, καὶ ὅτι τὸ ὀρθόδοξον μάλιστα ἱερατεῖον εἶνε ἄξιον πάσης συμπαθείας, διότι μόνον αὐτὸ μεταξὺ τῶν ἄλλων δὲν ἐμόλυνε τὰς χεῖράς μου δι' αἵματος ἐπιστημόνων, καὶ ἀνακηρύττουσι χρέος πάσης ἐθνοσυνελεύσεως καὶ Κυβερνήσεως τὴν παντὶ τρόπῳ βελτίωσιν καὶ τελειοποίησιν τῆς ἀρχούσης θρησκείας καὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῶν λειτουργῶν αὐτῆς, ἐν οἷς καὶ ἡ ἐν Κων)πόλει Ἐξαρχία. Πιστεύομεν ἐπιλέγει ἡ «Μὶρ» ὅτι μετὰ τοῦ ἱερατείου καὶ πάντες οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν μετ' ἀληθοῦς χαρᾶς θὰ ἀκούσωσι ταῦτα.

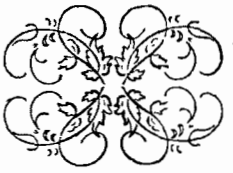
Ἡ κηπουρικὴ ἐφημερὶς τῶν Παρισίων «Le Jardin» γράφει·

ΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΥ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ.

Ἐν χαρᾷ γνωρίζομεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν ὅτι προτάσει τοῦ Κ. Η. Martinet, ἀρχιτέκτονος-τοπειογράφου τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Πρίγκηπος Φερδινάνδου τῆς Βουλγαρίας, ὁ Κ. Lochot, ἀρχαῖος μαθητὴς τῆς ἐθνικῆς κηπουρικῆς Σχολῆς τῶν Βερσαλλιῶν, ἀρχαῖος ἀρχικηπουρὸς τῆς πόλεως Dijon, διωρίσθη διευθυντὴς τῶν ἡγεμονικῶν κήπων τῆς Βουλγαρίας.

Οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν γνωρίζουσιν ὅτι ὁ Κυρίαρχος τῶν Βουλγάρων εἶναι φίλος πεφωτισμένος καὶ ἐμπαθὴς τῆς κηπουρικῆς· τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ὁποίου ὡραῖοι κῆποι ἱδρύθησαν καὶ ἱδρύονται καθ' ἑκάστην ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ· εἶχε λοιπὸν ἀνάγκην νὰ βοηθῆται καὶ ὑποστηρίζεται ὑπὸ πεπειραμένου κηπουροῦ.

Ἀνακοινοῦντες λοιπὸν μετὰ χαρᾶς ὅτι εἷς τῶν πατριωτῶν ἡμῶν ἐπεφορτίσθη νὰ μεταδώσῃ τὰς καλὰς ἐκπολιτιστικὰς μεθόδους εἰς τὴν νέαν ταύτην χώραν, τὴν τόσον ἐνδιαφέρουσαν καὶ πάσῃ δυνάμει πρὸς τὴν πρόοδον τείνουσαν, τὴν Βουλγαρίαν, διαβιβάζομεν τὰς φιλικὰς ἡμῶν προσρήσεις τῷ Κ-ῳ Lochot, σὺν τοῖς εἰλικρινέσι συγχαρητηρίοις.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Η ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ ΕΝ ΤΑΙΣ ΗΝΩΜΕΝΑΙΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙΣ

Οἱ Ἀμερικανοὶ βεβαιοῦσιν ὅτι ἡ ἐλάττωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐντομοφάγων πτηνῶν εἶναι ἡ αἰτία μεγάλων βλαβῶν, προξενουμένων εἰς τοὺς δημητριακοὺς καρποὺς ὑπὸ τῶν ἐντόμων. Τῇ προτάσει τοῦ γερουσιαστοῦ Χοὰρ ἡ εἰς Ἀμερικὴν ἢ ἡ ἀπὸ χώρας εἰς ἄλλην εἰσαγωγὴ δερμάτων, μέρους πτηνῶν μεμονωμένων πτερύγων, ὡς καὶ τὸ ἐμπόριον αὐτῶν ἀπηγορεύθησαν.

Ἐξαιροῦνται τὰ πτερὰ πτηνῶν ὡς ἡ στρουθοκάμηλος συλλεγομένα χωρὶς νὰ βλάψωσι τὸ ζῶον.

Πλὴν τῶν μουσείων καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν καθιδρυμάτων πᾶς ὁ συλλέγων πτηνὰ ὑποβάλλεται εἰς ζημίαν 50 δολαρίων (250 φρ.).

Καὶ ἰδοὺ ἐμπόριον κατεστραμμένον ἐν Ἀμερικῇ ἐναντίον τῶν σωρηδὸν διαμαρτυρήσεων τῆς συνδικίας τῶν πτερουργῶν, τὰς ὁποίας ἡ Γερουσία, ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τοῦ προφανοῦς κινδύνου, τῆς γεωργίας, οὐδόλως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν.

Αἱ ἀμερικανίδες δὲν θὰ ἔχωσι πλέον πτερὰ εἰς τοὺς πίλους των, ἐκτὸς τῶν τῆς στρουθοκαμήλου.

„LE LIBRE ARBITRE"

étude philosophique

par

ERNEST NAVILLE

Assosié étranger de l' Institut Membre ou correspondant des Académies de Savoie, de Palerme, de Rovereto, de Belgique, et de l' Athenée de Venise.

Deuxiéme edition, revue et corrigée.

Ὁ ἐν Γενεύῃ παγκοσμίου ἐπιστημονικῆς φήμης φιλόσοφος καὶ ἀπολογητὴς τοῦ χριστιανισμοῦ Ἐρνέστος Ναβὶλ ἐξέδωκε πρό τινων ἡμερῶν τὸ πολύκροτον πόνημα αὐτοῦ «Τὸ αὐτεξούσιον» (Le Libre arbitre), ἐν ᾧ βαθύτατα καὶ διὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν τομῆς στασίμου καὶ ἐνεργεστάτης γλώσσης ἐν τῷ Α' μέρει ἀναλύει τὴν Ἰδέαν τῆς ἐλευθερίας, τὰ Σημεῖα τῆς ἐλευθερίας καὶ τὰς Ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς ἐλευθερίας· ἐν δὲ τῷ Β-ῳ μέρει συντιθεὶς τὸν Ὑλισμόν, τὴν Σχετικὴνἐλευθερίανἢ Ἔγγειον ἑτεραρχίαν (Determinisme), τὸν Πνευματισμὸν καὶ τὰς Ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς ἐκ τοῦ Πνευματισμοῦ ἐλευθερίας, περατοῖ τὸ ὅλον διὰ δι-

αυγεστάτων περιληπτικῶν συμπερασμάτων. Τὸ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἐντρύφημα τοῦτο τῆς γαλλικῆς γλώσσης καὶ τῆς σαφοῦς περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου ζητήματος τοῦ αὐτεξουσίου ἐκθέσεως ὡς ὕφος δηλ. καὶ περιεχόμενον συνιστῶμεν εἰς πάντα παρακολουθοῦντα τὴν ἐπιστήμην φιλομαθῆ καὶ φιλοπρόοδον.

ΜΗ ΦΟΒΟΥ ΕΝ ΟΣΩι Ο ΘΕΟΣ ΑΓΡΥΠΝΕΙ

Τετραετὴς κοράσιον ἠρώτησε τὴν χήραν μητέρα του νύκτα τινὰ καθ' ἣν ἡ σελήνη λαμπρῶς ἐφώτιζε:

— Μητέρα, ἡ σελήνη δὲν εἶνε τὸ κηρίον τοῦ Θεοῦ;

Ἡ λυχνία πρὸ μικροῦ εἶχε σβεσθῆ καὶ τὸ δειλὸν παιδίον, ὅπως καὶ ἡ μήτηρ του, ἐφοβοῦντο τὸ σκότος· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ παιδίον παρετηρῆσαν τὴν σελήνην ἐκ τοῦ παραθύρου ἠρώτησεν:

— Ἡ σελήνη δὲν εἶναι τὸ κηρίον τοῦ Θεοῦ;»

— «Μάλιστα, Μαρία, εἶπεν ἡ μήτηρ, ἡ σελήνη καὶ τὰ ἄστρα εἶναι τὰ κηρία τοῦ Θεοῦ».

— Δὲν θὰ σβύσῃ καὶ ὁ Θεὸς τὸ κηρίον του ὡς ἡμεῖς καὶ θὰ κοιμηθῇ »

— «Ὄχι τέκνον μου τὰ κηρία τοῦ Θεοῦ πάντοτε καίουσιν».

Τὸ παιδίον διὰ τοιούτων λέξεων ἀπήντησε εἰς ταῦτα, ὥστε ἐπλήρωσαν τὴν μητρικὴν αὐτῆς καρδίαν πίστεως πρὸς τὸν Θεὸν αὐτῆς:

— «Καλῶς, μῆτερ, εἶπεν, ἐν ὅσῳ ὁ Θεὸς ἀγρυπνεῖ, ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι!»

ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΥΣΑΡΚΙΑΣ

Τὸ καλλίτερον μέσον εἶναι ἡ ὀλίγη τροφή. Περισσοτέρα βαρεῖα ἐργασία εἰ δυνατὸν ἐν τῇ ἐξοχῇ· γυμναστικὴ καὶ ὀλιγωτέρα ἐργασία ἐν τῇ τραπέζῃ — ὀλίγη τροφή. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο ὀλίγον διαφέρει ποίαν τροφὴν τρώγει ὁ ἄνθρωπος, τὸ οὐσιῶδες εἶναι πόσον τρώγει, διότι ἡ φύσις λαμβάνει τὰ ἀπαιτούμενα ἀπὸ πανιὸς εἴδους τροφῆς. ἀρκεῖ μόνον νὰ τῇ δοθῇ ἀφθόνως.

Ἐν ἐκτάκτῳ συρροῇ συγγενῶν καὶ φίλων ἐπίσημος ἀρραβὼν ἥνωσεν τὴν καρδίαν τοῦ δραστηρίου, φιλογενοῦς καὶ δημοτικοῦ ἡμῶν φίλου, τοῦ καὶ διαχειριστοῦ τῆς πιστωτικῆς ἑταιρείας «Ὁμονοίας», κ. Φωτίου Ν. Γουναροπούλου μετὰ τῆς ἀνεπτυγμένης καὶ φιλοπόνου Δ-δος Αἰκατερίνης Βέρσιτς.

Τὰ συγχαρτήρια καὶ αἱ πρὸς αἰσίαν στέψιν βροντώδεις εὐχαὶ τῶν πολλῶν φίλων ἠχησάτωσαν καὶ πάλιν εἰς τὰ ὦτα τοῦ ἐν ἀγάπῃ εὐαρμόστου τούτου ζεύγους.

Κ. Κ-οις Ι. Ζαρόκωστα, Ν. Εὐστρατιάδῃ, Παναγ. Μυστακίδῃ, Μ. Στυλιανούδῃ. Λεωνίδ. Πετρόμπεη Ἐνταῦθα· Συνδρομήν Σας ἐτησίαν ἐλάβομεν· εὐχαριστοῦμεν.

ΟΧΙ ΜΕΓΑΛΗ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ!

Ἀλλ' ἀσφαλῶς δυνάμεθα νὰ ἀποστέλλωμεν εἰς πάντα τὴν ἐξῆς τραπεζοσκευὴν ἐκ ΒΡΕΤΑΝΙΚΟΥ ἀργύρου, συγκειμένην ἐκ 56 ΤΕΜΑΧΙΩΝ ἀντὶ ἐκτάκτως σμικροτάτης τιμῆς.

— ΜΟΝΟΝ ΑΝΤΙ 16 ΦΡΑΓΚΩΝ.

Ἐξ Ἀμερικανικοῦ ἀργύρου «ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ»

6 περόναι
6 κοχλιάρια τραπέζης
12 κοχλιάρια
1 μέγα κοχλιάριον ζωμοῦ
» » γάλακτος
2 ποτηρίδια δι' αὐγά

6 ἀγγλικὰ χαλύβδινα μαχαίρια. ὧν αἱ λαβαὶ ἐκ Βρετανικοῦ ἀργύρου 1-ης ποιότητος.
6 δισκίδια ἐξ ἀγγλικοῦ ἀργ. «Βρετ.»
2 μεγαλοπρεπεῖς λυχνίαι τραπέζης
1 στραγγιστήριον τείου.
2 λαβίδες ζαχαρέως ἐξ ἀργύρου «Βρετανίας» 1-ης ποιότητος.
3 μαχαίρια δι' ὀπώρας· λαβίδες ἐκ πορσελάνης
3 περόναι δι' ὀπώρας 1-ης ποιότητος.
6 δισκίδια «Βικτωρία».

Ὁ ἄργυρος «Βρετανία» εἶναι μέταλλον λευκότατον, διατηρῶν ἐπὶ 25 ἔτη τὴν καθαρότητά του ἐπ' ἐγγυήσει Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων ἀγγέλλομεν ὅτι, ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἡ ἐξ ἀργύρου «Βρετανία» τραπεζοσκευὴ δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς πληροφορίας ἡμῶν, ἐπιστρέφομεν πάραυτα τὴν πληρωθεῖσαν ἀξίαν Ἡ τραπεζοσκευὴ αὕτη εἶναι ἰδίως κατάλληλος ὡς γαμήλιον ἢ ἑορτάσιμον δῶρον, διὰ ξενοδοχεῖα, ἑστιατόρια, καὶ καλὰς οἰκογενείας.

Πωλεῖται μόνον ἐν

«EXPORTHAUS RIX»

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ Π/2 Praterstrasse № 16,

ἀποστέλλεται δὲ ἐπὶ προαποστολῇ τοῦ ἀντιτίμου ἢ ἅμα τῇ παραλαβῇ αὐτῆς. Τὰ ταχυδρομικὰ καὶ λοιπὰ τέλη ἐπιβαρύνουσι τὸν ἀγοραστήν.

ΤΑ ΓΝΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΕΞΗΣ ΣΗΜΑΤΟΣ.

10—7

ΜΟΝΟΝ ΑΝΤΙ 16 ΦΡΑΓΚΩΝ ΤΟ ΟΛΟΝ 56 ΤΕΜΑΧΙΑ

S. ALBERTA

Τυπ. Λ. Νίτσε — Βάρνα·